

BRANKO ČEGEC

Tamno mjesto***boja bure, zanos kose***

morris bi *sprayem* slikao piramide:
skinuo bi majicu, stavio masku i
raspalio bojom po nazubljenu kartonu:
uokolo se skupljala rulja i skandirala.
onda bi došli gutači vatre, bubnjari i nemirne djevojčice,
u predvečerje, kada se stuštila bura s druge strane zaljeva,
i kada su suncobrani poletjeli u nebo
zajedno s betonskim držačima i gostima na terasi:

yves i dabo sjedili su nasuprot,
kao i prethodne večeri:
onda se tanja premjestila jer nije mogla zauzdati kosu.
tako je zajebala moju, koja je drsko ulijetala u usta,
u pivsku pjenu, koja je presijecala pogled prema rijetkim,
drhtavim šetačicama na korzu

morris bi i dalje *sprayem* slikao piramide,
vjetar bi raznosio raznobojnu maglicu u lica promatrača
s prisilno usidrena broda,
jedan je gost na terasi preko puta naručio
ožujsko i četiri apaurina
jedna se žarulja naprasno ugasila.
tanja je rekla: *to sam bila ja;*
uspijem svaki put kada to stvarno poželim.

2001-08-12

crna ruka

na desnoj ruci on je stalno nosio crnu rukavicu
bio je agent udbe, bio je partijski sekretar,
devedesete se učlanio u hdz i postao gradonačelnik
maloga grada negdje na jadrano

krenulo se u pohod na kasarnu jna
crna ruka bio je vođa akcije;
on je jedini znao sve puteve,
on je poznavao slabe točke i
očekivane smjerove napada

otišla su dvojica, mladi i neiskusni dečki,
koji su tek upoznali miris pičke,
ali su slabo svladali miris baruta
i dodir s nitima lake zelene žice
na obalama minske pučine, u mračnoj, mračnoj noći

crna ruka održao je posmrtni govor,
i naposljetku slavodobitno podigao
crnu i bijelu šaku visoko iznad glave:
za svetu hrvatsku zemlju!

zatim je sjeo u blindirani mercedes,
na autobusnom stajalištu skupio je ljubavnicu
i punom brzinom sletio u provaliju
na stjenovitom dijelu obale,
ni petsto metara od posljednjeg zaustavljanja

ljubavnica se činila vrckavom i neozlijeđenom,
crna rukavica bez tijela u blizini
grčevito je stiskala zgnječeni volan
kada su napokon stigli vatrogasci i policija
na teško dostupno mjesto nesreće

2001-08-13

večer u luci

veliki jedrenjak sa zastavom britanske kolonije
i elegantnim natpisom s imenom matične luke *georgetown*
usidrio se između barki s rajčicama i bajamom
okolo se skupila rulja i cijele večeri raspredala priče,
bajkovite priče o gospodi i pustolovima,
romantično, mračno, jednako spotu *stella artois*

na trgu ispred počupali su se rasni i mješanci,
uskoro i vlasnici, tako da je intervenirala policija,
bezlično plava, bez pasa i bez pendreka.

roleri su vratolomno preskakivali stupove i djecu,
tužni je žongler vrtio baklje i plamteće kolutove,
a gospođe u godinama, u nekritički napadnoj odjeći,
pljeskale su i pocupkivale, kao da je pro hladno,
premda se znoj nezgodno cijedio niz kralježnicu
i niže, u procijep signiran bijelim trokutićem
s tanašnim rubom lepršave, sugestivne čipke

konobar je donio još jedno pivo i čašu na visokoj nozi
pogled mi se mutio sve jače, sve bezidejnije,
glazba se glupo, doista glupo ponavljala;
ustao sam i krenuo u susret novim izazovima:
powerbook G4 titanium uljudno mi je otvorio vrata.

2001-08-14

putopisanje

profesor tabucchi otputovao je u indiju,
kladeći se na najbolje primjerke portugalske književnosti
pessou, na primjer,
a onda su kurve u goi uzele stvar u ruke
i tako je nastalo novo poglavlje
od kojega mnoge teoretičare i danas naprasno zaboli glava.

profesor tabucchi rado gricne indijski kolačić,
prevodeći pessou i smišljajući uvijek nove smicalice
na sveučilištu u sieni za svoje studente
koji nikada nisu stupili na sveto indijsko tlo

u *hotelu taj-mahal international*, u bombaju,
ponosno pokazuju polaroid fotografiju
na kojoj se smiješe njegovani talijanski brci
pored lijepe žene u tradicionalnoj odjeći,
jer povijest se ondje rijetko ponavlja,
ili se barem njezini protagonisti nikada dvaput
ne javljaju u istoj ulozi

velike su priče, kažu, ionako otperjale
u neke druge predjele,
u neke druge indije, kine, indonezije:
ostala je samo slast putopisa
i vrhovi kilimandžara, do kojih ne dopire ništa ljudsko
osim pogleda, djevičanski neodlučnog

2001-08-15

razgledavanje otoka

repertoar se neočekivano pokvario.
pjevača su počeli izdavati sluh i glas.
sparina je bila nesnosna, glavobolja neprolazna;
pivo mlako, kakofonija nepodnošljiva,
djevojke nervozne i nepristupačne:
gospode, koji kaos u glavi!
a trebao sam se posve razbistriti
kružeći barkom oko otoka,
na kojem su bezbrižni nudisti
sunčali svoju cjelovitost,
lijepi, ružni, nezgrapni i elegantni:
čedo je ćirio usamljene ljepotice na stijenama,
a onda važno uzimao dalekozor i
esejističkom pomnošću razmatrao detalje:
potom se naglo usidrio i bućnuo u more:
voda je jebeno topla! – rekao je smireno
čedo, kapetan duge plovidbe, s
matičnom lukom u hamburgu,
kojemu su danas brod poslali u rezalište
a on nije pustio ni suzu,
nego je mirno pasao glatku kožu
mlade i nestašne njemice
koja je hladnokrvno zaplivala pored
usidrene barke i onda
plutajući na vreloom popodnevnom suncu,
naga i neponovljiva,
dozivala neodlučnog momka,
koji je još uvijek lijeno skidao
gaće u divljoj, šupljikavoj gromači

2001-08-18

ronjenje na dah

yves mi je poslao sms:

jedna me talijanka već treći dan gleda pod vodom.

i ja gledam nju. dolje smo goli i sami. gore se ne poznajemo.

rekao sam mu, u našem svakodnevnom slengu:

bi kull! stej vel! nakon toga je, po podacima iz sljedeće poruke,

ponovno zaronio, jer »je dolje mirno i neponovljivo lijepo«.

razumio sam njegov vapaj, na drugoj, udaljenoj obali.

zatim sam zaronio u *orijentalne priče* marguerite yourcenar:

otputovao u kinu, pa u kotor, dubrovnik, pa opet izronio

melankolično, makar to više ni približno nije u modi.

vidio sam nekoliko talijanki, četiri čehinje i sedam tustih mađarica.

vidio sam suncobran koji se vrpeljio u ritmu tijela,

vidio sam i jedne modre, neumorne i preduboke oči:

htio sam u sebi zatomiti strast za ronjenjem, ali nisam

mogao skinuti pogled, nisam mogao nataknuti sunčane naočale,

uopće: nisam se mogao pomaknuti s mjesta u pijesku,

u koji sam, staloženo i nijemo, tonuo i tonuo.

2001-08-18

shopping terapija

ušla sam u prodavaonicu rublja i iščeprkala
krasan bordo kompletić: gaćice i grudnjak s *push up*
konstrukcijom. prodavačica mi je pokazala slobodnu
kabinu i ja sam samouvjereno ušla. kada su se vrata s krilcima
kloparajući zatvorila, i kada sam se okrenula želeći
povući zasun, spopala me klaustrofobična jeza jer, ili
je kabina bila prokleta mala, ili se moje lijepo oblo dupe,
uvijek na meti pogleda, kriomice proširilo toliko da
je trebalo početi voditi računa čak i o dimenzijama
kabine za probanje odjeće: *nije moguće!* – rekla sam
zapanjena samoj sebi kao najboljoj sugovornici i prisjetila
se svakojutarnjeg vrpoljenja pred ogledalom: *je li ljetna haljina*
suvviše prozirna? jesu li tange pretamne za bijele lanene
hlače? hoće li se na listovima previše šepuriti dlačice koje
nisam uspjela izdepilirati, jer sam prespavala budilicu?
je li grudnjak dovoljno podložen za moje, činilo mi se,
očito premale, inače čvrste sise? a sada i ta kabina!
pokušala sam se skinuti, ali me miris nogu, iščupanih iz cipela
zauzdao pouzdanije od *abeesa*, kao da se cijeli dućan
nosom zabio u jebenu pretijesnu kabinu i kao da se
čopor zdepastih baba s čuđenjem zablenuo u moju guzicu,
koja strši, lijepa i neponovljiva, i zabada se u njihov golemi
integralni nos, koji usisava miris oznojenih nogu,
netom iskliznutih iz pastelnoplavih *kickersica*.

2001-08-23

dramski vrhunci petkom poslije ribe u službenoj kantini

sedamnaest dana kasnije ševili smo se na naslonjaču fotelje, s njezine zadnje strane: klizila je nezadrživo prema sredini, otimljući nam i najmanji oslonac i brutalno gužvujući ljubiteži tepih; uskoro smo se grčili potpuno mokri, samo na njegovim nogama, na sredini usijane hotelske sobe: urlik je trznuo hladno dupe allena ginsberga u grobu na drugoj strani globusa, drugi, devet minuta kasnije, prolomio se već na prostranu neraspremljenu krevetu. govorila sam mu o piscu i prijateljici, o njihovu redovitom fukanju petkom poslije ribe u kantini na institutu za samorestauriranje »tijela i duše«, nekakvom istočnjačkom dilanju magle i primitivnih narkotika, nakon čega se on, pisac populističke dramatike, skrušeno vraćao u svoje brižljivo projektirano gnijezdo, u kojem je svaka stvar nepogrešivo sugerirala svoju povijesnu pripadnost, čak i sličice pisaca izrezane iz požutjelih časopisa. uzala sam ga za ruku, znojnog, zapuhanog, oslobođenog divlje energije prigušene polovice stoljeća na leđima: neravnim glasom procijedio je: *ni sam nisam znao da to još uvijek mogu*. obrisala sam znoj s njegova orošena čela i zabacila kosu u stranu: u dnu trbuha treperila je proljetna breza na iznenadnom vjetru, potom se zakotrljao mlaz vrele vulkanske smjese, koji je pokosio sva druga osjetila, pa tutanj nakon kojega se širom okolinom rasprostrlo smirujuće vibriranje. on je još uvijek bio pored, nijem i usporen tonuo je u san na ljekovitim obalama bliskog a omamljenog tijela, makinalno stiščući lijevu bradavicu koja je i dalje bridila punim intenzitetom nedavnih događanja.

2001-08-24

pjena dana

nakon dva sata nervozne vožnje po makadamskoj
cesti ušli smo, još vreli od puta, u automatsku
autopraonicu. iz mnogobrojnih je mlaznica
sunula gusta pjena i vidik se u vozilu sasma zamračio.
uzela sam njegovu desnu ruku i privukla je na svoje koljeno.
slika svijeta u hipu se promijenila: kao da ga je
ošinula adrenalinska metla, šmugnuo je rukom
prema gore: vlaga je probila gaćice brže od slapova
koji su se rabijatno slijevali niz svijetle padine vozila.
naglim je pokretom istu ruku zavukao ispod moje guze,
ne pomičući se sa sjedala, i tankim nervoznim srednjakom
počeo dirigitirati ratnu izvedbu beethovenove devete,
meni uglavnom znane iz *paklene naranče*: filharmonija,
jedan poznati židovski solist teško pamtljiva imena,
jedna treptava svjetiljka daleko od pozornice
i ruka koja dirigira energičnim pokretima.
sagnula sam se brzinom jaguara i tako mu
otvorila put. jednim trzajem rascvala sam zatvarač
na njegovim tamnoplavim bermudama s džepovima
sa strane i veseli, lijepo oblikovani kurac već mi se
koprcao u ustima. snažno sam svrdlala jezikom,
sve dok me sladunjavi preljev nije
podsjetio na okolnosti. po satu na armaturi
prošle su četiri minute, ako sam dobro zapamtila
vijeme ulaska. veliki višecjevni fen sušio je
automobil koji se ljeskao pod nepodnošljivim
svjetlom još vreloga ljetnog popodneva.
upalilo se zeleno na semaforu i on je
rutinskim pokretom ubacio u brzinu.
blagajnica na izlazu lijeno je
mahnula pozdrav.

2001-08-26

košarka

Ne podnosim ljevičare.
Ne podnosim desničare.
Srpove, čekiče, svastike i uvijek
nasmijana lica u jebeno tužnim rudnicima.
Ne podnosim pičke koje čekaju
da okrenem leđa kako bi
nesputano mogle nastaviti razgovor.
Ne podnosim one što se opijeni
hvataju za elektrostimulirana srca,
ni one što me s HTV-ova ekrana
svrdljaju »ponosno uzdignutih čela«.
Ne podnosim tuste mudrace
s glinenim podočnjacima,
jednako kao ni histerične, igličaste
gmazove, iza kojih vazda ostaje
blijedi sluzavi trag.
Ne podnosim akvizitere
vlastite političke prošlosti,
ne podnosim zaslužne i lojalne građane
»ove, jedine zemlje«, koji nikako
ne uspijevaju utvrditi KOJE,
JEDINE ZEMLJE.
Ne podnosim medijska carstva
bivših partijskih činovnika,
u kojima ostarjeli partizani i
mladi, gnjevni fašisti
peru svoje do lakata krvave ruke.
Ne podnosim bistre sindikalce,
koji bazde na češnjak i šljivovicu,
i čija su zubala trula,
i čiji je zadah »zadah ocvala imperija«.
Ne podnosim blazirane lidere.
Ne podnosim rollere ni romobile.
Ne podnosim slinavce i plačipičke
programirano ležerne, s labavim kravatama
u podnožju te zadriglih, te ispijenih lica.
Ne podnosim gomilu između,
u sredini i uokolo.
Ne podnosim europske činovnike
ni domaće čelnike: ćelave, kosate, bradate i one druge.
Ne podnosim predsjednika republike,
ministra obrane, premijera i cijelu vladu
s pripadajućom svitom.
Ni sebe ne podnosim, jer nevinih ne vidim

čak niti u vlastitoj koži.
A i zao sam si, i pokvaren:
svaki put grčevito si zakucam kajlu
kada bi svatko normalan opalio tricu
onima ispod drugog koša,
i slavodobitno odlepršao u vječnost
na plastičnim »krilima demokracije«.

2001-11-04

nikad u nizozemskoj

zatim je stao i pogledao me u oči,
znajući da se u te oči sada zagledao zadnji put.
kakav osjećaj praznine!
kakva groteska!
gledaš i znaš da nećeš nikad više.
zatim su ispucale usne na krajevima.
zatim je sjaj u očima utonuo u neodređeno.
zatim su se ruke nemoćno objesile o ramena...
posljednji galop na stranputici.
posljednji odsjaj mjeseca u zastakljenu oku.
ono se zatim ugasilo, obustavilo slanje poruka
satelitskim vezama prema kraju života i ravnodušnosti.
oh, kakva sprdnja s ljepotom i banalnošću!
s visinama i nizinama!
nizinama paragvaja.
nizinama finske.
nizinama kirgistana.
nizinama tajske.
nizinama wisconsina.
nizinama nizozemske.
oh, kakva geografija asimetrije i celofana!
kakav zaguljeni vodopad rituala i peronospore!
curi gnoj i jakobinsko blagostanje,
ranojutarnje pripetavanje s konja na magarca:
u sridu!
u ništa!
samo vodopadni tutanj pred umornim očima:
odakle smrt se primakla?
tko sastavlja popis nasilja i megalomanije?
kako ugasiti tv?

2002-11-27

2003-04-20

ambrela

prvo je sijevnulo triput.
onda je zaparao grom s neba:
kiša je sunula bolno.
svi turisti sakrili su se na groblje.
muškarci u gaćama i slamnatim šeširima.
žene u gaćama, s maramama oko tijela.
djeca bez gaća, pješćanih guzica.
vjetar je češljao masline
polirao nezrele plodove šipka,
utiskivao pjenu u obale.
spustio sam pogled s prozora
na muški par što ne napušta terasu:
ni po suncu, ni po kiši,
ni po žezi, ni po oblacima.
prosjeti, stariji, u gaćama,
Ėita američku knjigu na talijanskom.
mlađi, crnokos, u gaćama,
obuzdava veliku križaljku,
u koju se zapleo vjetar
i nanesene kapi kiše, debele i sočne,
što slijevaju se niz crepove i oluke,
niz ulice i trgove, utore i usjeke,
pored kamenih zidova i naćčkanih šterni,
u gradu belom na otoku cresu,
u gradu belom na otoku cresu,
u gradu belom na otoku cresu.

2004-8-9

utorak

još s vrata osjetila sam kako me gleda.
srednje visine, krupnih ramena, prosijede kose.
ne znam je li bio nijemac. nisam čula kako govori.
čučala sam nad kutijom s ribljim paštetama i lijepila cijene.
bijela, visoko raskopčana kuta; tek tada sam shvatila previsoko.
ispod nisam imala ništa. bilo je sparno, a kuta ionako
ne ostavlja mnogo prostora. voljela sam zaboraviti gaćice.
mislim da nisam osobito lijepa. sitna sam i pjegava,
no vitkih, otočkih nogu, oblikovanih kamenom i šipražjem.
dorađenih valovima, naizmjenice jugom i burom.
možda nisam ljepotica, ali noge su mi stvarno lijepe.
on je stajao skamenjen. nije mogao odlijepiti pogled.
kao da nikad nije vidio ženski čuperak. ili ga, moguće,
nije vidio ispod bijele kute. ona mu je davala
posebnu mekoću i zagonetnost. i ta mala kovrčica
što se isticala u *kontralihtu*: kao da sam bacila голу udicu
u more iza punte, a riba je zagrizla istočasno i sad je
ni ne pokušava ispustiti. već sam namjeravala ustati,
kad me pogled prikovao za kutiju. nisam se uspjela mrdnuti.
bila je to hipnotička paraliza, ili neki teži slučaj.
priču je sjebao neki talijan s debelom gospođom.
ušao je u dućan i galameći protutnjao između svih
kupaca. zajedno s gospođom ispriječio se između nas,
ispred hladnjaka s mlijekom i sirevima.
lijepi su trenuci očito kratki. vidjela sam prosijedu glavu
kako se udaljava prema blagajni. ustala sam i zakopčala
tri slučajno otkvačena gumba. je li danas utorak?
nakon posla ostat ću u kući. od nekih dana ne treba tražiti više.

2004-8-10

apage satanas!

u kasno proljeće, pred sam početak ljeta, čitao sam prijevod romana *okrug sinistra* mađara ádáma bodora. na otoku sam krenuo čitati knjigu priča *pjesma košnice* norvežanina frode gryttena. ádám bodor u njegovoj je priči bosanac, emigrant u norveškoj, koji bari debelu norvežanku, zvanu princeza od burundija, gryttenovu junakinju. priča je vrlo lijepa, starinski romantična i bajkovita. no, što će u njoj adam bodor? kako je mađar postao bosanac? jesu li se dva pripovjedača slučajno susrela u bosni? na bosni? po bosni? bosnom (behar probeharao)? popodne sam zašao u malo selo orlec na istoku cresa. pokušaj čupanja mladice masline pored puta u šipražju završio je pitanjem:

– što je? što ima tamo? ovca?

– ma ne, kakva ovca! adam bodor! – rekao sam hladno babi koja je naišla

beštimaajući i mlateći po grmlju štapom od suhe glogovine.

okrenula se i bez riječi nestala iza ugla.

– Jednoga je ožujskog dana cijela Odda doživjela šok kada su Adama Bodora morali poslati u Bergen helikopterom prve pomoći. Imao je poteškoća s disanjem, previsok krvni tlak i srčanu aritmiju. Liječnici su smatrali da je situacija ozbiljna, ali stabilna. Ostao je ležati u bolnici Haukeland nekoliko tjedana, ali nakon nekog vremena došao je k sebi. Princeza od Burundija u bolnicu mu je poslala cvijeće i pismo. Mora je posjetiti kada ozdravi. Mora joj to obećati. (Frode Grytten: *Princeza od Burundija* u: *Pjesma košnice*, Naklada MD, Zagreb 2004, preveo Bekim Sejranović)

2004-8-10

Zapisi iz pustog jezika

don quijote

milijun puta izgovorena riječ zaokružila se u nijemost: melankolični hip-hoper zabrazdio u vremenu, rastura vjetrenjače i dulcineu, vjernog sancha i nevjernu rosinantu: jebeš seks koji odabireš: on je kao hrana koju prevrćeš po tanjuru, bez boje, bez okusa: on je kao smisao života monty pythona: vlak zapeo u cjevovodu, riječ usahla u grlu, gavrani na žicama blasfemične gitare kojoj oteo se zvuk i sada harači proplancima i vodopadima s kojih nema povratka u mlada jutra s usnama na sisi i nogama u krilu majke, djevojčice, krilatoga konja koji stenje i propinje se na naslovnoj stranici magazina magazina: kakva nijemost! kakva radost! kakav stoljetni buntovnik, kojega kolju stare usoljene haringe i ostarjeli dječaci partije, sada tusti i svemoćni: smrad revolucije puši se iz usta njihovih i zapuhuje, pokorava, terorizira doručak pod vodopadom, lijepo jutro i piknik s golim djevojčicama, učenicama sumraka i zore, koje podrhtavaju u ustima dok ih izgovaraš pod terorom pravobranitelja i njihovih medijskih pokrovitelja: koji su mehanizmi otpora? koja su oružja učinkovita? zašto u prazno? tko puca ćorcima? koliko metaka? odakle dopire jeka? eka? ka?

kulturtreger

kolodvor u virovitici: ulaziš i raspituješ se: o kome? o čemu? smisao nije simetrija: četiri kurve razmjenjuju anestetike, koktel koji ne boli kada je sve ogoljeno do boli i kada se prijesno meso kiseli na bulimijskome vjetru u nosu i kosi: sanduci smrznute ribe hrana su za kulturu i kleptomaniju iz koje izlaziš kao heroj: dočekuju te državni tajnici i prijateljice ministarstva, haška tužiteljica i mirovni posrednik: kojim sada putem? govoriš si: samo mirno, samo mirno jedini prijatelju! svijet čita novine iz kojih saznaje montažni asortiman, prilagođen strategiji kampanje, kam.pa.nje, k.a.m.p.a.n.j.e: ubojice gmižu po drveću gusjenice u usta puna kaučuka i kiropraktike za multiplu i osteo: sjedaš zatim u auto, uzimaš ritualnu napravu i samoubijaš snove si i bogbogova: kako krasno zboriš! rekla je odsutno i zavrnila mi ruku dok ne pristanem: seks je sredstvo! seks je gimnastika! uguraju ti onu stvar! koju stvar? sa svih strana! istok i zapad i sjever i jug. u sve rupe i santa barbaru: onda vrisneš, kao u snu: kao sreća, kao spokoj, kao smrt na highwayu: jezik se opet utopio u vlastitome soku: dodaješ začine, sol i kvasinu: dodaješ sve što si oduzeo: brutalnost je mjera, ljepota nasilje! kihni u prozor, pa nek' se cijedi, nije sladoled: riječi se neće zalijepiti!

busola

opet je falilo kuraže: izašli su na ulice s visibabama i crnim prištom na ušnoj školjci, iz koje se cjedila trakavica spermicida i simfonijske pjesme, luk i voda i strijela amorova iz korova se propinjala u dahtaj, hiperbolu: kamikaze su naša nostalgija, iskrivljena slika bez prave prilike: tko će mi je dati? kako ću te uzeti? u misionarskom položaju skupljam samo sljedbenike i bubnjeve po plantažama maka, bilo gdje na istoku ili nekoj strani svijeta: izmičem se matematici i hijeroglifima: odlazim iz pisma zauvijek, u svršeno, u prošlost: ime ću zaboraviti: svijet ću prevrnuti kao madrac na fukodromu: otputovati! otputovati! zanzibar i fukoyama. yamamoto i sirakuza. kilometri u milje, milje u horizont. karlovačko u amonijak. sisak u dimovod. fontanu od crva i krvavica. zelje. češnjak. black code. baniya.

nadežda i strah

popodne sam napisao pismo: čuvari prašine, krivonogi antistatici, tumarali su bjelinom i častili se psovka: sočna bibliografija kao uvod, onda michelangelo, plastika koja obmanjuje, poput vjere, s osmijehom na markantnim brčićima ispod karambolirane njuške iz koje ishodi trulež-trulež. blijedi momci navukli su rukavice i prezervative, svu hijerarhiju industrije gume i obuće, i silovali su ih petero: tri momka i dvije djevojke, onda još ovce i kokoši, sve što se ne broji jer ne govori: iza je ostao nered i rasadnik u gumenim vrećicama: ipak je to ponos! govorila je vračara pred vratima i bacala pasijans na ekranu: godine svejedno odlaze! kurcu vrijeme prolazi! rumenilo na obrazima znak je zaostajanja i bolesti! sramota nikad ne dolazi sama! budi mlad! budi silovit! jebi sanitarnu i gljive s jajcima! poslije jebanja nema kajanja!

tadija

bili su sami na ulici, grafiti su parali zidove, bijeli prah nosnice: ispružio sam obje ruke i zaorao jutarnji akvamarin iz kojega se prosula ludost, pripovijest o razuzdanim pticama sa susjednog sveučilišta: ona se opet htjela jebati, kažem opet a nisam ga ni izvadio, još vreo i mlitav krčkao se u vlastitome soku: malo prezli i bibera, sol, peršin, sedamnaest kapara! ona se pokreće sve jače, tekućina ne isparava, odnekud dopire sudbonosni šljap. ne kuham za publiku: sebi dokazujem da znam. ne koristim pomagala. imam samo svoje tijelo i neposluh, potoci se slijevaju niz padinu i uviru u bijelo platno što nečija ga mater tka: sve je to tako bogohulno, vrtim na sporednom uređaju i predajem se alternativni, pun skepse i sintetike: kišna jutra i zvjezdane večeri, ulični svirači u udarnim vijestima: što je vijest? kome treba? tko mi je može dati? tko mi je? što mi je? miševi su opet bijeli: rijeke su opet duboke: mora oplakuju obale: lorca je volio zeleno: jedan drugi je stalno jebao. onda je umro. dugo smo pričali o njemu.

čovjek koji se gubio

put oko svijeta najjednostavniji je od svih putovanja: kreneš, a kraj te čeka na polazištu. on je često kretao, ali se nikad nije vraćao: nije vidio smisla. imao je svoju sintaksu, svoj jezik, drugima nedokučiv, svog špara i svoju bevandu. na jednom od putova izgubio je boje, na drugome mobitel. onda je htio jebati: stara prijateljica nije mu dala, pa se okrenuo curi prijatelja s kojim je popio četiri litre, šest kutija duhana i masline s paprikom: nije mu dala, pa se okrenuo prijatelju: bockao ga je nakrivljenim kurcem kroz odjeću, nagovarao da odu u wc: ništa od jebanja! onda je izazvao incident, uhvativši neku prolaznicu za dupe: velikoćelavonešto u roznoj košulji ispričalo mu se i nije se htjelo tući: opet ćorak, pomislio je, zavio kurac u rub stolnjaka i brzim ga pokretima pokušavao obuzdati: publika je skandirala, staklenke su se rasprskavale uokolo, ali stvar se nije mogla privesti kraju. bio je crven u licu, a oči su mu posve isparile: voda iz šupljina šikljala je ne nalazeći prepreke: krenuo je na novi put bez povratka: digla se vojska i avijacija, helikopterska eskadrila i gorska služba spašavanja: on je utonuo u san i sanjaosanjao: opet je htio jebati! pored njega je bila daska, četiri bove i razvaljeni suncobran. kao dijete plašili su ga da će mu izrasti dlake na dlanovima, zato nije drkao. možda bi ipak trebalo riskirati?